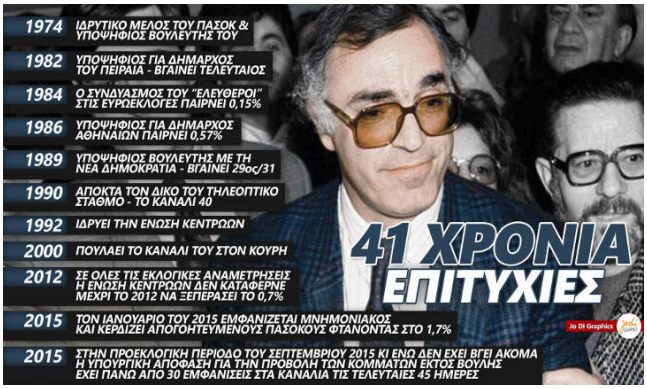
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Jo Di Graphics

Γράφει ο **Κώστας Τριχιάς**

Ο Λεβέντης στη βουλή… Αυτό που από μόνο του θα φάνταζε το προηγούμενο διάστημα ως ανέκδοτο (με τον ίδιο να φροντίζει επιμελώς για αυτό), όλα δείχνουν ότι αποτελεί ένα πιθανό ενδεχόμενο της επόμενης Βουλής. Ο Βασίλης Λεβέντης φαντάζει σαν έτοιμος από καιρό να μπει για τα καλά στην πολιτική ζωή του τόπου, με τις δάφνες μάλιστα του *"άφθαρτου"* πολιτικού, *"αυτού που επιβεβαιώθηκαν οι προβλέψεις του"* και αυτού που *"είναι έτοιμος να συγκρουστεί με το κατεστημένο"*. Είναι όμως έτσι;

Καταρχάς για το αν αποτελεί μια φρέσκια και άφθαρτη επιλογή, μόνο και μόνο η πορεία του από ιδρυτικό μέλος του ΠΑΣΟΚ μέχρι την υποψηφιότητα του με την Ν.Δ. το 1989, δείχνουν πόσο προσχηματικές είναι οι … κατάρες του προς αυτά τα κόμματα.

Οι πολιτικές του θέσεις από την άλλη, αποτελούν μια σύνοψη των βασικότερων ιδεολογημάτων που συνόδεψαν την κυρίαρχη αφήγηση στην εποχή των μνημονίων.

Ας αφήσουμε τον ίδιο να μιλήσει : *"Η Ευρώπη και οι μεταρρυθμίσεις είναι ο μόνος δρόμος. Πρέπει να ζούμε με όσα βγάζουμε, να ελαττώσουμε τον δημόσιο τομέα, να απελευθερωθεί η επιχειρηματικότητα, να μειωθούν τα ελλείμματα"* είναι μερικές μόνο χαρακτηριστικές δηλώσεις του που αποδεικνύουν πως όταν δεν υποστηρίζει-μεταξύ σοβαρού και αστείου- ότι "με τις γνωριμίες μου θα καταργήσω τα μνημόνια", η πολιτική του πρόταση επί της ουσίας συμφωνεί πλήρως με τον πυρήνα της αντεργατικής επίθεσης που οδήγησε και στα μνημόνια.

Ένα παράδειγμα για το πώς φαντάζεται τις μεταρρυθμίσεις είναι η θέση του για την καταστροφική επένδυση στις Σκουριές: *"Είμαι υπέρ της συνέχισης της επένδυσης, αρκεί φυσικά να γίνεται με σεβασμό στο περιβάλλον"* (?!?) και *"σε καμία περίπτωση να μην φανεί ότι η Ελλάδα σταματά την επένδυση γιατί αυτό θα λειτουργήσει αποτρεπτικά και θα δώσει άσχημο μήνυμα και σε άλλους υποψήφιους επενδυτές από το εξωτερικό ότι η χώρα μας δεν είναι φιλική στις επενδύσεις"*.

Φροντίζει μάλιστα να μας ενημερώσει σε γενικότερο επίπεδο πως άδικα διαμαρτυρόμαστε και μάλλον... έχουμε παρεξηγήσει την κατάσταση καθώς οι πιέσεις των δανειστών: δεν στοχεύουν στις μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις αλλά στην διόρθωση χρόνιων παθογενειών του ελληνικού κράτους.

Jo Di Graphics

Το κεντρικό του σύνθημα άλλωστε: *"Δεν φταίει η πολιτική ή το ευρώ. Φταίνε οι κακοί πολιτικοί"* φαίνεται κομμένο και ραμμένο για αυτή την προεκλογική περίοδο βάζοντας ανοιχτά υποψηφιότητα ικανότερου διαχειριστή της μνημονιακής λαίλαπας. Με σταθερή πολιτική (μνημόνιο) και αδιαμφισβήτητο το πλαίσιο (ευρώ- Ε.Ε.) η πρόταση που μας προτείνει η Ένωση Κεντρώων είναι να παραδώσουμε τα ηνία στον... μεγάλο τιμονιέρη Βασίλη Λεβέντη που μπορεί να συναντά κάποιες... τεχνικές δυσκολίες αλλά σίγουρα (?!) είναι ο κατάλληλος για να βγάλει την χώρα από την κρίση.

Και αν είναι όλα τόσο εξόφθαλμα τότε γιατί εμφανίζει πιθανότητες εισόδου στην Βουλή, και γιατί στις προηγούμενες εκλογές εμφάνισε αυτά τα ποσοστά[1]; Η αλήθεια είναι ότι η πολιτική κυριολεκτικής γενοκτονίας που ακολουθήθηκε την προηγούμενη πενταετία, ανάμεσα σε όλα τα άλλα ανέπτυξε και σε μεγάλο βαθμό την δυσπιστία και την αποδοκιμασία προς το υπάρχον πολιτικό σύστημα και όξυνε την κρίση πολιτικής εκπροσώπησης. Εκατομμύρια ψηφοφόροι μετακινήθηκαν, κόμματα χαντακώθηκαν και άλλα εκτινάχθηκαν, σε μια διαδικασία που έφερε κυριολεκτικά τα πάνω κάτω.

Τώρα ειδικά σε μια προεκλογική περίοδο που το παιχνίδι φαντάζει στημένο από χιλιόμετρα, καθώς οι προγραμματικές δηλώσεις της όποιας επόμενης κυβέρνησης είναι ήδη υπαγορευμένες από το τρίτο μνημόνιο, μεγάλη μερίδα κόσμου τείνει σε μια τέτοια ψήφο διαμαρτυρίας.

Από την άλλη καθώς το υπάρχον πολιτικό σύστημα δεν παρακολουθεί με σταυρωμένα τα χέρια την φθορά του, αλλά προετοιμάζει διάφορα δεκανίκια και εναλλακτικές λύσεις, εξηγείται και η προώθηση του Λεβέντη από τα Μ.Μ.Ε. οι έπαινοι που λαμβάνει σαν *"υπόδειγμα μετρημένης και κεντρώας τοποθέτησης"*. Η επιλογή του είναι εγγυημένη και

ακίνδυνη, (έστω και αν με την φαρσοκωμωδία της αναδεικνύει το βάθος του αδιεξόδου του πολιτικού συστήματος), άλλωστε όπως ο ίδιος αναφέρει : *“Εγώ δεν είμαι αντι-συστημικός, είμαι συστημικός αλλά όχι διεφθαρμένος”* [εδώ, στο 06.07], ή αλλού: “Δεν μπορούμε να φύγουμε εντελώς από τους πολιτικούς”, “η χώρα πρέπει να κυβερνηθεί”, αυτό-προτεινόμενος επί της ουσίας ως ένας πιθανός παράγοντας στα σενάρια των κυβερνήσεων εθνικής (αστικής) σωτηρίας που προτείνονται.

Η ψήφος σε ψηφοδέλτια τύπου Λεβέντη ούτε ενοχλεί την άρχουσα τάξη (και για αυτό άλλωστε την πριμοδοτεί) ούτε αποτελεί αποδοκιμασία επί της ουσίας στο πολιτικό σύστημα. Σε τελική ανάλυση ούτε για ψήφο χαβαλέ μπορούμε να μιλάμε, καθώς επί της ουσίας είναι η συγκεκαλυμμένη συνέχεια της πολιτικής που αφαίρεσε τα χαμόγελα, αύξησε κατακόρυφα τα ποσοστά κατάθλιψης και αυτοκτονιών και βύθισε στην εξαθλίωση εργαζόμενους και νεολαία.

Μόνη πραγματικά επικίνδυνη ψήφος είναι η πολιτική ψήφος, εκείνη όμως που κοιτάζει στα μάτια τον αντίπαλο, δεν φοβάται να αναμετρηθεί μαζί του, και έχει λογική σύγκρουσης και ρήξης μέχρι το τέλος.

[1] 1,79% στην επικράτεια και 5,11% στην Α΄Θεσσαλονίκης.